



Йордан Радичков

Хляб

От нашата работа нищо на мегдан не излиза, фурнаджийска работа! Станеш в петляно време, замесиш тестото, после идеш да напалиш фурната и докато се обърнеш, гледаш, тестото вече втасало, набъбва в коритото, като че иска да излезе от него. „Хайде, жена – казвам на жената, – да намесваме тестото, щото фурната ще изстине!“ И вземаме ние да намесваме тестото и да го правим на кръгли хлябове, докато стигнем половината. Тогава аз почвам да мятам с лопатата хлябовете в пещта, а жената донамесва останалото. Отвсякъде иде жежчава, очите парят от пот и от топлина, но работата ни е такава, че преди да туря капака на фурната, не мога крак да подвия. Тестото е жива работа, като жив човек диша около мене, то не търпи помайване.

Чак като туря капака, мога да седна и да изпуша една цигара тютюн, а жената сяда и почва да лепи изрезките от купоните. Времето е купонно, хлябът е кът, всяка сутрин жената тебе да тича в комисарството, за да отчети брашното с купоните. Комисарството ти дава толкова и толкова брашно и срещу него иска толкова и толкова купони. Ако не ти е верен отчетът, край на брашното, загасвай фурната и спускай дървените кепенци!

А пък студена фурна е бетер мъртъв човек! Та седя аз и пуша тютюна, гледам как жената лепи купоните и позаслушвам с едно ухо не иде ли вече Милойко. И преди още да допуша тютюна, Милойко се задава с трите катъра. „Добро утро, бай Ангеле.“ – „Добро утро – казвам, – много си подранил сабаале!“ – „Че подранил съм, бай Ангеле, къде е чак горе Балканът, докато ида, докато насека три товара дърва и се върна, то ще се стъмни. Па и лесничейството не дава сега да сечем на старото сечище, ами се катерим като кози по соватите чак под Тодорини кукли и там събираме сухоежбина. То ти не отърва да ходиш догоре с катърите, изпопадаха им подковите, добичетата съвсем обосяха!“

Добичетата стоят пред фурната с три празни самара, гледат към нас през вдигнатите кепенци и поклащат глави. „Ще ми дадеш един хляб, ама да е баят, бай Ангеле, щото баятият хляб е по-спорен.“ – „А торбата ще взимаш ли?“ – питам го и соча торбата под тезгяха. – „Ще я взема, уговорка имам да я кача днес, хора там ще ме чакат!“ – Той се навежда, та взема торбата с брашно. Торбата я имам от един пощенец, държавна работа е, от тия торби, дето турят пощата в тях. Тя и щемпел си има за пощите и телеграфите на царство България, непромокаема работа е, в реката да я натопиш, брашното в нея пак сухо ще си остане. Обяснявам това на Милойко, докато той привързва торбата към самара. Върху торбата хвърля зебло, отчупва парче хляб и дава на добичето. „Хайде,

вземи залък хляб – говори Милойко на катъра, – щото имаш товар по нанагорното!“ Другите два катъра извърнаха глави, гледат как натовареният катър дъвче, после се обръщат на другата страна и гледат Милойко. Той улавя юлара на натоварения катър и тръгва по улицата, другите също тръгват, щото са навързани един за друг.

Изчезва Милойко в тъмното, чак сега се осмелявам да въздъхна дълбоко, жената ме поглежда, въздиша и тя, прекръства се и пак почва да лепи купоните. Ни аз казвам нещо, ни тя казва. Винаги когато Милойко мине в петляно време да вземе торбата с брашното, все си мисля какво би направил, ако го срещне полиция, но не съм го попитал никога. И жената не го е попитала, през целия ден мълчи и чак вечер, кога чуе да се задават Милойковите катъри, въздъхне шумно. „Добър ви вечер!“ – казва Милойко и пошляпва с пръчка катърите. Сутрин само на мене вика добро утро, а вечер двама ни поздравява! Добър ви вечер! По гласа си личи, че му е леко... И на нас ни олеква!

Жената лепи купоните, копитата на катърите заглъхват по улицата, тогава аз вдигам капака на пещта и почвам да вадя готовите хлябове. Далеч е още до съмване, но народът в градеца рано почва да щъка по улицата, кой тръгва за дърва към Балкана, кой в кариерите на Беговица, кой към гарата, а циганите на тумби, на тумби, нарамили дълги прътове, отиват да брулят кестени по Балкана. Един по един хората се отбиват във фурната: „Добро утро, бай Ангеле“. – „Добро утро“ – отвърщам, режа купоните с ножицата и продавам хлябовете, а жената се качва горе, в стаята, да замесва ново тесто.

Циганите, кога се отбият, се свиват зиморничаво и всяка втора дума, изречена от тях, е за комисарството. Те, ако не брулят кестени, на тумби клечат пред комисарството, а ако не ги видиш пред комисарството, значи, че са потънали в горите да брулят кестени. На комисарството му е омръзнало от циганите, ама кога изчезнат за по-дълго време, чиновниците се кисват, щото няма кого да вземат на подбив... Циганите се свиват зиморничаво във фурната, постопят се малко, вземат да се побутват, за да излизат, задигат един хляб на излизане и всеки вика на другия: „Аде, че глей кое време стана!“ Нарамват дългите прътове за брулене и ги чувам как говорят високо по пътя: „Те това е човек да има фурна като бай Ангел, па да пече хляб и да яде, да пече и да яде, та да му дойде до гуша! Малей, какъв студ! Ако горе, у Балкана, не е паднала слана, на!“

Първата фурна продавам, преди още слънцето да се е показало. И преди още слънцето да се е показало, отбирам сухи буковини, паля

втората фурна и се качвам горе, в стаята, да почнем пак с жената да намесваме тестото. Всеки ден вадя по две фурни хляб, в събота три фурни вадя. В неделя не работим.

Тъй върви ден из ден, година из година, тестото ни изпи двамата с жената, нажежената пещ ни изсуши. Децата, дето се пръкнаха, изучиха и се разпиляха, пак останахме сами с жената. Всеки ден по две фурни хляб месим, в събота три фурни. Край няма нашата, народ гладен, пусто да остане това, дето господ е измислил – три пъти на ден човек да яде. Три пъти на ден и всеки път на софрата да има и хляб.

По петляно време започваме работа във фурната и всичко, що изкараме, народецът го изяжда. Като се обърне човек, вижда, че нищо не е оставил зад себе си. Понякога познати се отбият на приказки, шегуват се: „Бре, ти все месиш хляб и все няма хляб!“ – „Ей – казвам им, – ще вземем един ден с жената да омесим хляб, голям като връх Тодорини кукли, па ще го-изпечем, па ще го оставим насред града, та кой както мине да реже и от селата, като идват в пазарен ден, също да режат и да откарват с каруците и пак да няма свършване! Ето такъв хляб един ден ние с жената ще омесим, та като го видите, да ви паднат капите!“

Имаме един каменоделец, Леко Алексов, той не вярва. „Че вие – вика, – ако омесите такъв хляб, аз пък давам тук дума, кога умреш, да ти направя паметник, висок като връх Тодорини кукли! Че ти такъв хляб да опечеш, ще ти требе фурна, голяма колкото една стара къща! Къде ти, колкото една къща, като военния сеновал требе да е голяма!“ – „Те нали сме живи – казвам на Леко Алексов, – ще видите!“

Аз на времето съм учил занаят при един хлебар, македонец. Някога си той държал фурна в Пирот и се хванал на бас, че може да изпече кифла, дълга двайсет и пет метра. Никой не вярвал, щото никой не бил виждал такава кифла. Македонецът се запретнал, усукал тестото тънко като връв, премерили с метър и то излязло даже малко повече от двайсет и пет метра. Тогавя той взел и навил тестото на колело, метнал го вътре в пещта да се пече, а кога се опекло и вдигнал капака да го изважда, кифлата се била надула толкова много, че напълнила цялата пещ. Майсторът разправяше, че се наложило да строши устата на пещта, за да може да извади кифлата, щото пещта е голяма, а пък устата ѝ малка. Така могат майстор спечелил баса и си спомняше, че Пирот ял тая кифла цяла седмица.

„Аз съм бил в Пирот – казва Леко Алексов, – ама не съм чувал за тая работа.“ – „То е било отдавна – казвам му, – тя не е скорошна работа.“ Обаче го виждам, че не вярва.

На Леко Алексов очите му са все невярващи, все е малко примижал. Това сигурно е от камъка. По цял ден дяла каменни кръстове и корита за чешми, все го е страх камъкът да не се пукне под длетото му или да отхвъркне камък в очите, затуй и погледът му е такъв – гледа те, ама не ти вярва. На него и характерът му е такъв – и недоверчив, и остър. Ние, хлебарите, сме по-меки хора, с меко тесто работим, сърцата ни са някак по-меки. На младини бях буен човек, ама щом влязох в тестото, друга мая получих, почнах да втасвам заедно с него и постепенно омекнах. И се бунтувах много едно време, и в бой съм влизал, а сега се враомекнал във фурната, месея хлябовете за народеца – всеки ден по две фурни, в събота три фурни – и гледам, че народецът пак не си е доял.

Като вадя втора фурна и нареждам хлябовете върху тезгяха, един хляб се преобърна по гръб. „Ай да му се не види – викам си, – ръцете ли взеха да ми отслабват, та не мога да измъкна лопатата изпод хляба, без да го преобръщам!...“ И тръгвам да избиголя и да оправя хляба, щото ние хлебарите сме малко суеверни. Па я само ние ли сме суеверни! Народецът и той гледа на хляба като на нещо свято, хляб не се оставя никога на софрата по гръб, високи гости с хляб и сол ще бъдат посрещнати, човек не може да стъпи с крак върху хляба, а по християнските празници се причастяват с хляб и вино.

И избиголям тезгяха, но преди още да съм стигнал до хляба, на вратата се показва Леко Алексов. „Добро утро, опече ли хляба?“ – „Добро утро, опекох го. Какво тъй рано, съм ли те не хваща; гледам, че нещо раншко почна да ставаш?“ Леко Алексов ме гледа недоверчиво и остро, като че някоя люспа може да отхвъркне от мене и да се забие в окоето му или пък да не би да взема да се разполовя на две, както понякога камъкът се разполовява под удара на чука. „Години, Ангелеее, години! Едно време като заклан спех, а сега дремна не дремна и ставам, ходя между камъните, яд почва да ме хваща на тях. Ние ще си идем, ще изгнием в тая пуста земя, а камъкът ни гние, ни ръжда хваща. Дай ми е она хляб, по-изпеченият дето е!“

Подавам му хляба, Леко Алексов отчупи, подъвка, подъвка, поогледа фурната и изведнъж се обърна да си върви. „А, довиждане!“ Аз оправих преобръщания по гръб хляб и пак почнах с лопатата да изваждам останалите от фурната. Докато извадя цялата фурна, три или четири хляба се преобръгнаха. „Остарял съм вече! – мисля си. – Моят майстор, македонецът, кога остаря, неговите хлябове също се преобръщаха, Не ще имам май време с жената един ден да опечем хляб, голям като връх Тодорини кукли, та целия град да нахраним с него, и народецът от селата

да нахраним, кога дойде с каруците на пазар.“ Премислям си това, хора идват, режа купони, подавам хляб и с едно ухо чувам как жена ми стърже горе коритото с огрибката, как го помита и чисти.

До разсъмване продавам целия хляб, тезгяхът пред мене лежи гол като дюшеме. През вдигнатите кепенци виждам навън купчина загаснали въглища и два-три кубика буковини. Ученици минават по улицата, повече момчетии, турят си крак един на друг, надхитрят се. „Виж ти – мисля си, – човек от дете се учи да туря крак на другия, да спъне човека, дето върви пред него!“ Жената излиза с купоните, тръгва към комисарството. Аз разпасвам престилката, пускам кепенците и притварям вратата. Ще слеза по тясната улица да погледна тук и там еснафът какво прави.

В една дупка семкаджията продава тиквени семки. С човека се познаваме от дълги години, той носи тавите със семе аз да му ги пека. „Как е, как е?“ – питам го – „Ами нали виждаш, Ангеле, цял живот с една тиквена семка се боря! Може ли да надделееш с тиквена семка!...“ Гледам го, лицето му също заприличало на тиквена семка. По-нататък шивачът си бодеше очите, тропосва нещо. При него свръщам да поседя, една цигара тютюн изпушвам. Навсякъде конци, изрезки, не може да влезеш и да не излезеш с конец, залепнал я по крачолите, я по ръкавите. „Мияле – викам му, – ще тебе да ми ушиеш едни гащи, тия съвсем се дотъркаха.“ – „Дадено, ще ушием, нали за това сме шивачи, да шием, да пооблечем народа с едно друго.“ – „Обличате го – казвам на Миял, – ама гледам, че народът все гол ходи“ – „И аз на това се чудя – клати глава Миял, – уж все ново шия, а народът все по-оголява!“ Истина е, че ние, занаятчиите, се борим колкото можем, ама с две ръце човек може ли да надделе! С две ръце тебе да изхраниш градеца с хляб. Шивачът с две ръце, с една игла и с един напръстник тебе да го облича. Леко Алексов с чук и длето се мъчи да не останат безкръстни гробове в гробищата. Налбантинът, дето е на нашата улица, го гледам, че от зори започва да подковава добитъка. Народ се трупа на опашка, добитъкът не може да върви бос и да кара кирия. По нас пътища лоши, каменисти, добитъкът си изпосъсипва копитата. Аз не обичам много да ходя при налбантина, не мога да гледам как повалят говедата, за да ги подковават. От нашите занаятчийци най-много се отбивам при Флоро.

Флоро прави грънчарски работи, върти една шарена стока, щом тръгне по селата с нея, като топъл хляб я граби народът. „Несправедливо е, Флоре – казвам му, – твоята стока ходи из народа, ни от дъжд се бои, ни от студ или жега. И моята стока минава през пещ, ама е стока

ден за ден.“ – „Господ я убил и моята стока – смее се Флоро, ама те, въртя тука колелото, меся глиненото тесто, шарим, та да е по-шарено, белки с тая шарения изхраня къщата си! Нанагорно е, ама да знаеш, че човек лесно се не предава!“

Той не губи кураж, подсвирква си с уста, върти колелото и като гледам под навеса му, доста стока е посябрал. „Че ти и каручката си издокарал“ – казвам му. – „Ами че понашарих я“ – върти глава Флоро.

Той издокарал чети по нея, байраци и лъвове, турци и башибозук с пембени гащи, пищови, саби и всякакви страхотии. И все си подсвирква, кога с глас, кога без глас, все щъка насам-натам – у него ни ръце, ни крака могат да стоят мирно, тоя му навик е от грънчарското колело. „Знаеш ли, Флоре – оплаквам се на грънчаря, – ръцете ми вече почнаха да треперят, тая заран, като вадех втората фурна, няколко хлябове се преобърнаха по гръб на тезгяха. Скоро ще тебе май да й спускам кепенците на моята фурна“. – „Не бой се, Ангеле – разправя ми Флоро – ние с тебе скоро няма да пускаме кепенците. Ще месим тесто и глина, докато някоя заран ни намерят потънали до шиите в тесто и глина.“ – „Ааа-не се съгласявам с него, – няма да бъда аз като моя майстор, македонца. Една сутрин ние го намерихме паднал на стълбите, както свалял дъската с тестото. Той си останал на стълбите, а тестото кипнало и потекло като пряспа през вратата. Аз, щом видя че крака и ръце не държат повече, ще пускам кепенците. От стари хлебари зная, че щом хлябът ти почне да се преобръща по гръб, то и на тебе ти приближава времето!“ – „Суеверия, Ангеле, суеверия!“ – казва ми Флоро.

Бъбрем с Флоро, пуша някоя и друга цигара, после си продължавам по пътя. При Лeko Алексов се не отбивам, много отломки фърчат от неговите камъни – не знаеш дали няма някоя да ти влезе в окото. При него тебе да стоиш по-далечко и да викаш, като приказваш. Затуй при него не се отбивам, само през оградата поогледна какво прави.

Така ошетвам уличката, после се връщам назад, гледам – фурната стои със спуснати кепенци, коминът отгоре не дими. Цяла нощ фурната е будувала, нека спи през деня. Ние, хлебарите, винаги си отиваваме през деня. Над фурната имаме малка стаица, там спим с жената. Голямата стая ни е работно помещение, там правим маята, там е брашното, там замесваме хляба в коритото. Хубаво корито имам, седем метра е дълго, дълбоко до пояс, чамово. Полеглам да дремна, мисля си: „Милойко вече е стигнал с катърите. Дано нищо не му се случи по пътя.“ В първите месеци, кога почнах да заделям по малко брашно, много бях неспокоен, но с време посвикнах. През една фурна минава много брашно, не е трудно

човек да позадели по нещо. Понякога мине полиция, подпита дали не се навъртат хора пазарен ден да искат да купят брашно на черно, дали нещо подозрително не съм забелязал, дали от тия, дето работят по Балкана, някой не носи повече хляб. „Къде ти! – казвам. – То беднотия! Човек тури един хляб под мишница и докато стигне до кариерите на Беговица, изяде всичко!“ – „Ако забележиш нещо – ми казва полицията, – ще дойдеш да обадиш веднага!“ – „Ще обадя – казвам, – ама не вярвам да забележа...“

Дремвам малко в стаицата, кога се събуждам, виждам, че вече е мръкнало, жената поправя маята. „Милойко обади ли се?“ – питам я. – „Не се е обаждал“ – казва жената и почва да чисти тестените си ръце.

Станах, пресях брашното, разстлах го по дъното на коритото и слязох долу, пред фурната, да чакам Милойко. Имам дървена пейка долу, седа на нея, пуша в тъмното и гледам как народецът се прибира. Много дървари минаха с катърите, каменарите от кариерите на Беговица и те минаха, изнизаха се и циганите кестенари, като одумваха комисарството, а аз все чакам трите катъра в тъмното и гласа на Милойко:

„Добър ви вечер!“ Жената и тя слезе, загърната в плетен шал, поседа до мене на пейката – седи и мълчи. Ние сме като два хляба един до друг, от едно и също тесто направени, малко говорим помежду си. Градският часовник удари десет пъти – кани ни да се прибираме. Изправяме се двамата с жената от пейката и се качваме горе, в стаицата, без да говорим – че и без да се гледаме в очите. Само веднъж се попогледнахме, но никой не смее да каже нищо.

И в леглото мълчим и се ослушваме няма ли да се зададе Милойко с катърите. Вместо Милойко чуваме само ударите на градския часовник и всеки от нас брои наум. „Дванадесет!“ – казва жена ми. Подир час часовникът пак се обади. „Един!“ – казвам на жена си и чувам, че на вратата се почука три пъти.

Беше Милойко. Шепнешком каза: „Добър ви вечер!“ и въведе непознат човек, човекът имаше стара рана, требеше да се превърже. „Ще преспи, бай Ангеле – казва ми Милойко, – следващата нощ ще го взема и ще го преveda на друго място.“ Превързахме човека, той се опитва да се усмихне, а очите му залепват от умора. Легна, както е с дрехите, само пищова свали от себе си, та го тури под възглавницата. Жената притвори вратата на стаицата. Милойко си отиде тихо и ние се запретнахме да замесваме тестото, защото маята бе шупнала и кипеше.

Аз меся от единия край, жената меси от другия край на коритото и никой никого не поглежда. Като замесихме тестото, слязох долу да

напаля фурната.

Кога паля първата фурна, не вдигам кепенците, още е много рано – това правя чак като извадя хляба. Първите дърва изгоряха, турих нови дърва в пещта и като пламнаха хубаво, качих се горе да видя дали тестото вече е втасало.

Тестото набъбнало, изпълнило цялото корито и се повдига още нагоре. „Време е – казвам на жената – да почнем да намесваме хлябовете.“ И хващам да откъсна от тестото за първия хляб, но така си останах замръзнал до коритото, щото в тоя миг долу взеха да тропат силно на кепенците. „Отвори! – викат мъжки гласове. – Полиция!“ Вратата зад мене скръцна, на вратата се показва човекът, доведен ни от Милойко. И следа нямаше от съненост по лицето му, очите гледаха живо. Той държеше пищова със здравата си ръка, прекрачи прага и застана между двама ни с жената. Казвам му, че през прозорците няма как да се скочи, имам железни пармаци на тях, но ще го преведа през задната врата. Докато аз отварям на полицията, той ще драсне през градината.

Така и направихме. „Сега, сега!“ – викам силно на полицията и вода човека, та му показвам вратата. Той откряна леко вратата към градината, а аз тръгнах към другата врата и като хванах дръжката ѝ, чух че зад мене се гръмна. Сашисах се, в първия миг не разбрах какво стана, отворих, ония ме блъснаха, неколцина изтропаха с ботушите си към другата врата, викаха: „Стой! Стой!“ и някой от тях изрева: „Стрезов убиха!“ Някой ме удари изотзаде, та паднах ничком пред пещта, после ме хванаха за косите и ме теглиха по стълбите нагоре, ритяха ме, удряха ме с приклади, питаха ме нещо, но смътно си спомням тия работи, вързаха ми ръцете и краката с върви, свързаха и жената – тя също бе повалена до коритото. „Като хлебарки ще ви опечем, живи, като хлебарки!“ – чувах, че говореха, ама гласовете като че идеха от много далеч.

Помня, че подир това заковаха вратата отвън, някъде задрънчаха тенекии, замириса на газ.

Тогава лека-полека почнах да идвам пак на себе си. Чух, че под мене напалената пещ почна да свисти все по-силно и по-силно, всеки миг можеше да експлодира. Сетих се, че ония са плискали газ в пещта и са подпалили цялата фурна. Чувах как по стените пламъците се катерят и много бързо се качиха горе, на покрива. Огънят се мятеше, като че бе побесняла котка, трошеше керемидите на покрива, свлече се после надолу, хвана се за железните пармаци на прозореца и не се отмести оттам. Някъде през пращането дочух, че часовникът удари три пъти. Беше време да почнем да намесваме с жената хлябовете и да ги сваляме долу,

за да заредя първата фурна. Погледнахме се мълчаливо с жената, после погледнахме тестото в голямото корито. То набъбваше и едрееше пред очите ни, повдигаше се от коритото нагоре, прилично на голяма пряспа. Огънят намери пролуки, плъзна по дюшемето, опипа дрехите ни с жената като разбойник и в първия миг малко ме достраша и усетих болка, но болката стихна, видях, че очите на жената престанаха да сълзят и изсъхнаха. И моите очи спряха да сълзят, станах лек като сажда. Жената и тя олекна като сажда. Пламъците се виеха, свистяха, обгръщаха от всички страни пряспата на тестото, но не можеха да я стопят. От голямата тяга ние с жената се повдигнахме като същински сажди, завъртяхме се около големия хляб. „Виждаш ли – викам на жената – какъв голям хляб ще опечем сега, като Тодорини кукли голям, цялото градче ще нахраним с него и пак ще остане.“ Жената мълчи, защото е мълчалива по природа, само кима с глава. През пламъците навън гледам как се трупа народ, стиска купоните на комисарството и чака хлябът да се опече, за да си вземе и да тръгне – кой по Балкана, кой по кирия, кой пък към кариери-те на Беговица.

Първ, разбира се, е Милойко с трите катъра. „Добро утро, бай Ангеле!“ – ми вика Милойко и си сваля каскета. Друга заран не си сваля каскета, а сега го сваля и стои гологлав пред мене. „Много си подранил сабаале!“ – му викам. – „Ами че подраних, бай Ангеле, лесничейството не дава да сечем дърва в старото сечище, тебе да се катерим чак горе, по соватите. И то, докато иде човек и докато се върне, се мръкне.“ По-натам гледам циганите, на тумби, на тумби, подпрели се на дългите прътове, стоят и се топят на огъня. Шивачът, целият в конци и с един метър, стои, ама няма как да мине през огъня, за да дойде и да ми вземе мярка; бяхме говорили да ми шие нови гащи, щото старите съвсем се дотъркаха. И Лeko Алексов виждам, той стои по-назад, примижал и недоверчив, страх го е сигурно да не фръкне някоя искра от огъня и да го ослепи. Огънят догаря, а народ все иде и иде, защото денят на градчето започва през моята хлебарница и всеки човек първо оттук минава, за да отнесе един хляб под мишница. Покривът не издържа, подхлъзна се на една страна и падна с трясък пред фурната. Народът се поотмести, но не се пръсна. Казвам на жената: „Всичко разбирам, само не разбирам кой ни предаде!“ Жената не казва нищо, само повдига рамене.

Като падна покривът, останахме под открито небе, звезди имаше горе, виждаше се дори тъмният масив на Балкана. Вятър ни поде с жената също като сажди, завъртя ни и ние паднахме леко върху пейката пред фурната. Помня, че тогава казах на Милойко: „Кажи, Милойко, на

нашите хора в Балкана, че брашно повече не мога да пращам, щото от всичкото брашно омесихме хляб с жената и го опекохме тоя хляб, та ще има целият градец да яде от него и за нашите хора ще има в Балкана, а така също и за народеца от селата, когато идва в пазарен ден с каруците. Всеки хляб е свят, Милойко, ама тоя хляб, дето сега опекохме, е най-свят!“ Милойко стои гологлав и кима с глава, трите катъра – ;и те гологлави – гледат към нас и кимат с глави.

В далечината градският часовник започва да бие. „Колко пъти удари часовникът?“ – питам жената. – „Ми знам ли – казва ми тя, – нещо се бях замислила и забравих да броя.“ – „Че и аз нещо се бях замислил – казвам й – и аз не преброих колко пъти удари!“

Оттогава с жената престанахме да броим колко пъти бие часовникът.

КРАЙ

© 1980 Йордан Радичков

Източник: <http://bezmonitor.com>
Сканиране и разпознаване: Виктор, 2002

Публикация:

Йордан Радичков, ПЕДЯ ЗЕМЯ, Разкази

Редактор Цветан Николов

Технически редактор Тая Янчева

Коректор Красимира Костова

Дадена за набор на 13. IX. 1979 г.

Формат 32/84/108 Тираж 30 650 екземпляра

Печатни коли 16 Издателски коли 13,44

Подписана за печат на 16. I. 1980 г. Излязла от печат на 28. I. 1980 г. Цена с подвързия

– 1,93 лв. Цена с подвързия – 1,35 лв.

ДП „9 септември“ – София Поръчка 1302

Профиздат 1980

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2346>]